

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného Silničního investorského útvaru Plzeň, rozpočtové organizace se sídlem v Plzni, Hřímálého č. 37, IČO 478784, proti povinnému [REDAKCE] B [REDAKCE] G [REDAKCE], [REDAKCE], bytem [REDAKCE], o nařízení výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy pro částku 600,-Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na odklad výkonu rozhodnutí, vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. E 936/95, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. prosince 1995, č.j. 15 Co 763/95-18, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni citovaným usnesením potvrdil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 2. listopadu 1995, č.j. E 936/95-11, kterým byl zamítnut návrh povinného na odklad výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy povinného, nařízeného usnesením Okresního soudu Plzeň-město ze dne 31.3.1995, č.j. E 936/95-4. Oba soudy vyšly ze závěru, že nenastaly okolnosti, pro které by výkon rozhodnutí měl být odložen. Shodně konstatovaly, že podání dovolání proti rozsudku, který je podkladem pro nařízení výkonu rozhodnutí, není samo o sobě důvodem k odložení provedení výkonu rozhodnutí, když tímto by mohlo být až samotné odložení vykonatelnosti rozsudku, které ovšem doloženo nebylo. Poukázaly přitom na znění ust. § 266

odst. 2 o.s.ř.

Proti usnesení odvolacího soudu, které nabylo právní moci 22.1.1996, podal povinný dovolání, jímž se domáhá jeho zrušení a současně navrhuje i zrušení usnesení soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání dovozuje povinný z ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. a odůvodňuje je tím, že odložení vykonatelnosti rozsudků, které sloužily jako podklad pro nařízení výkonu rozhodnutí, nemohl doložit pouze proto, že Okresní soud Plzeň-město jeho dovolání z 16. února 1995 v němž žádal i o odklad vykonatelnosti, dovolacímu soudu dosud nepředložil. Usuzuje, že mu tímto postupem byla odňata možnost jednat před soudem.

Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a splňuje formální i obsahové znaky předepsané ustanovením § 241 odst. 2 věty první o.s.ř. Dovolatel má právnické vzdělání a nemusí být proto zastoupen advokátem (§ 241 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Dovolání v této věci však není přípustné.

Dle § 236 odst. 1 o.s.ř., dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti usnesení upravuje ustanovení § 238a a § 239 o.s.ř. O žádný z případů v těchto ustanoveních vyjmenovaných však ve věci nejde. Použitelnost ust. § 238a odst. 1 písm. a) o.s.ř. není dána proto, že usnesení odvolacího soudu nebylo usnesením měnícím, nýbrž potvrzujícím a napadané rozhodnutí nelze podřadit ani odstavci 1, písmenům b) až f) citovaného ustanovení. Podmínky stanovené v § 239 odst. 1 o.s.ř. pak daná věc rovněž nesplňuje, neboť usnesení, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového soudu o zamítnutí návrhu povinného na odklad výkonu rozhodnutí, není usnesením odvolacího soudu ve věci samé. Protože podle § 238a a § 239 o.s.ř. dovolání přípustné být nemůže (a povinný se těchto

ustanovení ani nedovolává), zbývá posoudit podmínky přípustnosti určené v ustanovení § 237 o.s.ř.

Ustanovení § 237 o.s.ř. spojuje přípustnost dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu s takovými hrubými vadami řízení a rozhodnutí, které činí rozhodnutí odvolacího soudu zmatečným. Přípustnost dovolání však není založena již tím, že dovolatel příslušnou vadu řízení tvrdí, ale až zjištěním, že řízení takovou vadou skutečně trpí.

Dle § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř., je dovolání přípustné, jestliže účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Odnětím možnosti jednat před soudem je pak takový postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv, která mu zákon přiznává. Pro přípustnost dovolání není rozhodné, zda byla účastníku řízení odňata možnost jednat před soudem v odvolacím řízení nebo v řízení před soudem prvního stupně.

Jak se podává z obsahu spisu, návrh na odklad provedení výkonu rozhodnutí měl svůj původ nikoli v požadavku na zohlednění poměrů povinného (§ 266 odst. 1 o.s.ř.), nýbrž byl spojován s očekáváním, že exekuce bude zastavena (§ 266 odst. 2 o.s.ř.) v důsledku rozhodnutí odvolacího soudu. Důvody zastavení výkonu rozhodnutí pak vypočítává ust. § 268 o.s.ř., na které ust. § 266 odst. 2 o.s.ř. in fine také výslovně odkazuje.

Oba soudy se návrhem povinného zabývaly věcně. Pokud v průběhu řízení o tomto návrhu současně umožnily povinnému realizaci všech jeho procesních práv, pak samotné rozhodnutí odvolacího soudu o tom, že návrh na odklad výkonu rozhodnutí není opodstatněný, odnětím možnosti jednat před soudem není. Dovolatel shledával vadu řízení v tom, že možnost docílit odložení vykonatelnosti dle § 243 o.s.ř. mu upřel Okresní soud Plzeň-město tím, že dovolání se současným návrhem na odklad

vykonatelnosti, ač bylo podáno již 16. února 1995, dovolacímu soudu nepředložil.

Časová prodleva s předložením věci dovolacímu soudu, která by měla svůj původ v okolnostech jdoucích mimo rámec povinností prvostupňového soudu vymezených § 209 a § 210 o.s.ř. (§ 241 odst. 3) o.s.ř. ve znění účinném před 1.1.1996 - dnes § 241 odst. 4) o.s.ř.), a zákonem o soudních poplatcích (ust. § 3 zák. č. 549/91 Sb. v tehdejší znění) by mohla mít význam pro rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí (exekuce) jen pokud by okamžik předložení návrhu na odklad vykonatelnosti dovolacímu soudu měl vliv na úvahu o naplnění předpokladů pro odklad exekuce dle § 266 odst. 2 o.s.ř. Taková souvislost však z občanského soudního řádu nevyplývá.

Postup podle poslední citovaného ustanovení předpokládá, že u příslušného orgánu bylo zahájeno řízení, jehož výsledek (rozhodnutí v něm vydané) bude představovat důvod k zastavení exekuce. Spojovat splnění uvedeného předpokladu s podáním dovolání (v jehož důsledku by mohlo být zrušeno rozhodnutí, sloužící jako podklad pro nařízení exekuce), by však odporovalo logice zákona. Podání dovolání totiž suspenzivní účinek nemá. Předejít újmě, která by neprodleným výkonem napadeného rozhodnutí mohla dovolateli vzniknout, lze právě postupem dle § 243 o.s.ř. Úvahou o tom, že doručení návrhu na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného rozhodnutí dovolacímu soudu zakládá pravděpodobnost zastavení výkonu rozhodnutí, by odvolací soud překročil rámec ust. § 266 odst. 2 o.s.ř. a na něj navazujícího ust. § 268 o.s.ř., když takový závěr by nutně předjímal výsledek řízení o návrhu na odklad vykonatelnosti a v podstatě by (nepřípustně) nahrazoval rozhodnutí dovolacího soudu dle § 243 o.s.ř. Jak správně uvedly oba soudy, odklad exekuce dle § 266 odst. 2 o.s.ř. by byl v dané věci namístě jen tehdy, jestliže k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí již došlo. Pokud okamžik předložení návrhu na odklad vykonatelnosti dovolacímu soud na rozhodování dle § 266 odst. 2 o.s.ř. vliv nemá, nelze spatřovat vadu řízení v této věci v tom, že

k předložení onoho návrhu dovolacímu soudu dosud nedošlo.

Protože dovolání není přípustné ani podle § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. a jiné vady řízení dle § 237 o.s.ř. tvrzeny nebyly a z obsahu spisu nevyplývají, Nejvyšší soud dovolání povinného odmítl (§ 243b odst. 4, § 218 odst. 1 písm. c) o.s.ř.).

Dovolatel, který z procesního hlediska zavinil, že dovolání bylo odmítnuto, má ve smyslu § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. (per analogiam) povinnost nahradit oprávněnému náklady dovolacího řízení. Protože však v tomto stadiu řízení u oprávněného žádné prokazatelné náklady dovolacího řízení zjištěny nebyly, platí, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. června 1996

Předseda senátu:

JUDr. Jaroslav Bureš